

Egyetemi verekedés: hogy láttam én?

Mi volt a helyzet 1941 őszén, a második zsidótörvény után:

Nekem két kikeresztelkedett zsidó nagyszülőm volt, apám gyermekkorában keresztelkedett ki, anyám régi magyar református családból származott, így apám "árja-párja" folytán nem számított zsidónak, én meg mint félig zsidó származású nem számítottam annak.

A turulisták nem fogadták el a második zsidótörvényt. Szerintük mindenki zsidónak számított, akinek egy nagyszüleje zsidó volt.

A mezőgazdasági egyetemen, abban az évfolyamban, amiben én is voltam, voltunk néhányan többé-kevésbé "flekkesek": br. U E, B P, P P, azthiszem Munk Andris is, talán még egy-kettő, akikre már nem emlékszem, meg hát én.

1941. október végén, november elején a turulisták elkezdtek a mezőgazdasági egyetemen agitálni, hogy zárják ki az összes zsidó származású hallgatót, de legalább kötelezzék őket zsidó csillag hordására, ültessék őket külön, stb.

En ez ellen tiltakoztam, egy Pünkösdi nevű -egyébként külsőleg erősen zsidós jellegű- nagypofájú turulistát a nyakánál fogva a harmadik emeleten félig kitarítottam az ablakon. Erre persze én lettem a fő ellenség. Hét közepén közölték velünk, hogy hét végéig mindegyikünknek csillagot kell viselni, stb.

Mivel aránylag gyenge testalkatom kiegyensúlyozására már középiskolás koromban megszoktam, hogy a legjobb védekezés a támadás, erre felkészülve én már egy ólmosbottal, egy gázpisztollyal és egy vadászkéssel felszerelve mentem be a hét utolsó oktatási napjára (péntek, vagy szombat volt?). Nekem persze eszem ágában sem volt engedelmeskedni, hiszen a törvény szerint nem számítottam zsidónak. B P és P P is -bár mindkettő nem volt éppen rámenős típus- rábeszéltem, hogy ne hagyják magukat.

Pénteken (szombaton?) bejött egy csapat turulista, más évfolyamokról is, hoztak magukkal zsidócsillag jelvényeket, ki akarták velünk tüzetni, stb. Szegény U E meg még néhányat egyből elzavartak. E még kikísértem. B P t, P P meg engemet körülfogott vagy 30-40 és lekísértek egy alagsori helységbe. Ott megegyeszer felszólítottak minket, tüzzük ki a zsidócsillag-jelvényeket és takarodjunk az egyetemről. Ezt megint megtagadtuk. Erre az egyik turulista, (ahogy később megtudtam I Sz T, akinek nagybátyja nyilas országgyűlési képviselő volt) a tőlem jobbra álló P P ki akart tüzni egy jelvényt.

En I elrántottam, balkézssel, ujjaimmal csettintettem, odanézett, én jobbkezessel, a kabátom újjából kicsúsztatott ólmosbottal fejbevágtam.

A feje tetején találtam el, az ólmosbot nyele végigfeküdt a fején le a nyakáig, kb. 8 cm hosszan szétnyílt a fejbőre. Persze ordítás, stb. Minket hármunkat ott hagytak, az ajtót ránk zárták. Kimentek, hoztak I mentőket. En közben keresztbe az ajtó elé töltem egy asztalt. Kb. 10-20 percig nem történk semmi. Akkor hallottunk, hogy jönnek vissza.

B és P behúzódtak oldalra, én felálltam az asztal tetejére, mikor kezdték nyomni befelé az ajtót, onnan sikerült még néhánynak kezére, fejére ütni.

De a túlerő benyomta az ajtót annyira, hogy az asztal alatt néhányan be tudtak bújni. Egy hátulról elkapta a lábszáramat, egy másik egy székkal hátulról fejbevágott. A fejemen gazdaszkalap, ahogy divat volt: sok kis különféle jevényel. Ezeknek tûi több helyen belefúródtak a fejbőrömbe.

Egy másik elkapta az olmosbotos kezemet, lerántottak az asztalról, felülről egy ráugrott a karomra, leszakadt az ólmosbotot karomhoz rögzítõ bõrhurok, kicsavarták a kezembõl. A saját ólmosbotommal úgy fejbevágtak, hogy annak máig is megvan a koponyacsontban a helye.

Egy ideig rám térdeltek, ütöttek, rúgtak, én a földön fekve persze már nem tudtam védekezni.

Aztán felállítottak, megmotoztak, elvették a késemet és a gázpisztolyomat. B és P megúsza néhány pofonnal. Aztán mindhármunkat közrefogtak és kilöködtek a Eszterházy utcai kapuig.

Gyalog elmentem a rendõrségre (valahol a Bástya utca környékén) jelentést tenni. El tudom képzelni, hogy az utcán feltûnést keltettem. Hátul vérzett a fejem, csurgott a vihar-kabátomra, az arcom kék-zöldre verve, stb.

A rendõrségen elmondtam mi volt, meg hogy nem tudom, mi lett azzal, akit én telibe találtam. Felvettek egy jegyzõkönyvet. Az orvosi láttelelet az én sérüléseimrõl vagy két oldal volt.

Azt hiszem, õk adták a tippet, menjek el a XI. kerületi honvédségi kiegészítõ parancsnokságra és jelentkezzek önkéntesként a frontra. Ha az általam leütött meghalna, inkább vonuljak be, még több esélyem marad, mint ha bíróság elé kerülök halálos kimenetelû súlyos testi sértés miatt.

Másnap a kiegészítõ parancsnokságon egy nagyon rendes tiszt felvette jelentkezésemet és azt tanácsolta, várjunk néhány napig. Ha a leütött életben marad, úgy eldobja jelentkezésemet, ha meghalna, rögtõn behívat. Szerencsére nem lett nagyobb baja. Ausztriában találkoztam a nevével, vele nem.

Akkor a mai Bartók Béla út 15-ben laktam, mellettünk a Szent Imre Kollégium, lakói többnyire jobboldaliak. A verekedés napján este valami bál volt. Azért is átmentem, hogy lássák, engem nem olyan könnyû kiköszöbölni. A ruhatárba láttam, hogy véres a kalapom bélése. Visszafordultam, az utcán kitéptem, eldobtam, újra bementem. Persze rögtõn megismertek. Összerõffentek. Gyorsan felkértem egy lányt táncolni. Kétoldalról elkapták a karomat, felemeltek és kitettek az utcára.

Az egyetemi fegyelmi folytán "eltanácsoltak".
Pestrõl okosabb volt elmennem.